

# ΤΑ ΝΙΑΤΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΠΑΡΕΑ

Χρονιά Α΄.

Μυτιλήνη, 30 τοῦ θεριστῆ 1919

Ἀριθμὸς 6

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΦΑΡΟΣ-ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Κ. Πελαμᾶς. Ἰαμβοὶ καὶ ἀνάπαιστοι.

Γ. Γρυπάρης. Μακάβρω—Τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου.

Π. Κ. Γ. Σημηριώτη, «Τὰ νυχτόπνυα»

Α. Καρκαβίτσας. Ἡ Σμυρνιά. (διήγημα)

Γ. Σημηριώτη. Τὸ ρόδο. Ὅτι ν' ἀρρώστησε.

Μυτιληνιά τραγούδια. Τοῦ κῦρ Βοριά.

Γκαῖτε. Ὁ ποητής.

Α. Δασκαράτος. Ποίημα ἀνέκδοτο.

Γ. Ὁ Δάκης.

Σημειώματα—ἀλληλογραφία.

## Ο ΦΑΡΟΣ - ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Καθὼς θὰ δοῦνε σήμερα οἱ ἀναγνώστες μας, τὸ περιοδικὸ μας ἄλλαξε ὄνομα καὶ ἀπὸ «Φάρος», γένηκε «Νιάτα». Ὁ λόγος εἶναι γιὰτὶ κείνος ποὺ εἶχεν ἀγοράσει τὸν τίτλο γιὰ λογαριασμὸ του, ἀπαίτησε — ὄχι καὶ πολλὰ, — ἓνα κατοστάρικο γιὰ νὰ μᾶς τὸν πουλήσῃ. Στὴν ἀρχὴ σκεφτήκαμε νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ τὸν χαίρεται ἀφοῦ μάλιστα εἶτανε καὶ δική του ἐμπνευση. Ἐπειτα ποῖός ξέρει; μποροῦσε νὰ βρῆ καλλίτερους μουστερήδες καὶ νὰ τὸν πουλήσῃ ἀκριβώτερα· ὅστερα ὁμως καὶ γι' ἄλλους λόγους ἀναγκαστήκαμε νὰ κατεβοῦμε τὸ κατοστάρικον. Ἐννοεῖται πὼς αὐτὸ ἦτανε μεγάλη μας βλάβεια καὶ τὴν πλερώσαμε πολὺ ἀκριβὰ, ἀφοῦ μάλιστα πρὸ καιροῦ σκεφτόμαστε νὰλλάξουμε τὸν τίτλο, ποὺ δὲ μᾶς ἄρεζε καὶ τόσο. Φάρος! ἓνας τέτιος τίτλος δὲν ταίριαζε σ' ἓνα λογοτεχνικὸ περιοδικόν· μᾶς φαινότανε παιδιακίσσιος καὶ μᾶς θύμιζε τὸ «Διάπλασις τῶν Παίδων»· ἐπίσης καὶ ἓνα ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν ποὺ ἔβγαينه στὴν Πόλη, Φάρος λεγότανε καὶ καθόλου παράξενο, νὰ σηκωνότανε μιὰ μέρα ὁ διευθυντής του νὰ μᾶς κινήσῃ ἀγωγή.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ γιὰ νὰ λείψῃ κάθε μπελὰς ἀποφασίσαμε νὰ τὸ ξαναβαφτίσουμε μὲ τὸνομα «Νιάτα» ποὺ κρύβει δὲ καὶ κάπιο νόημα καὶ ἔχει ἓνα τι γούστο. Νουνοὶ του τώρα σταθήκανε οἱ ἐκδότες.

Κι' ἀκόμα δυὸ λόγια.

Ἀπὸ σήμερα τὸ περιοδικὸν μας μπαίνοντας σὲ καινούριον δρόμον καὶ ἀλλάζοντας ζωὴν, θὰρχίσῃ τὴ δημοσίευσιν ξεχασμένων ἔργων παλιῶν ποιητῶν καὶ διηγηματογράφων δικῶν μας καὶ ξένων· μᾶς φαίνεται πὼς εἶσι ξεπληρώνει καλλίτερα τὸν προορισμὸν του καὶ ὄχι δημοσιεύοντας κάθε σαχλαμάρα καὶ κάθε πεζὸ ἢ καβὰλλα ποίημα τοῦ καθένα ποὺ πρῶτηφορὰ ἔπιασε βιβλίον στὸ χέρι καὶ καταπιάστηκε καὶ αὐτὸς νὰ κάνει κάτι καὶ νὰ δρέψῃ φιλολογικὰς δάφνας, ἢ μπορεῖ νὰναὶ διαβασμένος χωρὶς ὁμως νὰναὶ καὶ ἄξιος ν' ἀραδιάσῃ δυὸ λόγια.

Ἄν καὶ ἀκατάρτιστο τέλεια στὴν ἀρχὴ τὸ περιοδικὸν μας, μολαταῦτα ἔχουμε τὴν ἐλπίδα καὶ ἀκόμα περισσότερο τὴν ὀρεξὴ καὶ τὸ κουράγιον νὰ τὸ τελειοποιήσουμε μιὰ μέρα κάνοντάς το ὅσο παίρνει παρουσιάσιμο. Ἐπειτα ἡ Μυτιλήνη μας ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα δείχνει μιὰ ἐξαιρετικὴ κίνηση καὶ ἓνα ξεχωριστὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Τέχνην, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα περιοδικὸν ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ συγκεντρῶνῃ κάθε εὐγενικὰ προσπάθεια τῶν νέων τοῦ νησιοῦ μας καὶ κάθεἔργο κεινῶν ποὺ ζοῦν μὲ τὴ σκέψη.

Ἐγὼ τέτιον περιοδικὸν ὄνειρευόμαστε καὶ—ποῖός ξέρει;—ἴσως μιὰ μέρα μπορέσουμε νὰ πετύχουμε τὸ σκοπὸν μας.

Τὰ «Νιάτα» φιλόξενα θὰ δέχονται κάθε ἔργο ποὺ θὰξίζειτὸν κόπον νὰ δῆ τὸφῶς καὶ νὰ δημοσιευτῆ καὶ ἐλπίζουν μὲ τὸν καιρὸν νὰ καταδεχτοῦν οἱ λογογράφοι καὶ ποιητάδες τοῦ νησιοῦμας νὰ τὸ τιμήσουν μὲ τὴ συνεργασίαν τους. Ὅσο γιὰ γλῶσσα οὔτε νὰ λέγεται: δημοτικὴ βέρα χωρὶς νὰ φοβᾶται μήπως τὸ κατηγορέσουν πὼς εἶναι τῶν ἀκρῶν.

Νομίζει πώς μονάχα με τέτιες αρχές και ιδέες θά μπορέσει νά πάρει τὰ μπρὸς και νά προκόψει. Συβιβασμοὶ κι' ὑποχωρήσεις στὴ γλῶσσα δὲ χωροῦν. Κ' ἡ γλῶσσα εἶναι πίστη· πίστη ἀληθινή. Γιὰ Ρωμῖος γιὰ Τοῦρκος.

Νεαρὸ μᾶς εἶνε ἀκόμα τὸ τελευταῖο κάμωμα τοῦ Νουμᾶ. Γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή γκρέμνισε χρονῶ δουλιὰ, πού ἔχυσε ὕδρο και κόπιασε ὄχι λίγο, καταστρέφοντας μὲ τὰ ἴδια του χέρια ὀλάκαιρο ἰδανικὸ πού στάθηκε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του.

Τὸ ζήτημα βλέπετε θὰ τὸ παίρνουμε αἰωνίως μπακάλικα.

Μιὰ ἀπ' τὶς πολλὰς δουλιὰς τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ μὴν ποῦμε ἢ κυριώτερη, θὰ

ναί νάμαζέψη δημοτικὰ τραγούδια και παραμύθια τοῦνησιοῦ μας γενικὰ λαογραφικὰ ὕλη (νυφιάτικα, τῆς κουνίας (νανουρίσματα) τοῦ κλειδῶνα ἐρωτικὰ δίστιχα, παροιμίες, μυρολόγια, κλέφτικα, ἀποκρηάτικα, κλπ.) και θὰ τὸ χρωστᾶ χάρη, σ' ἐκεῖνον, πού θὰ τὸ βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν τόσο σπουδαία και θετικὴ δουλιὰ. Ὅδηγίες σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο πού πρέπει νά μαζεύονται θὰ δώσουμε στὸ ἄλλο φύλλάδιο. Αὐτὰ εἶχαμε νά ποῦμε γιὰ τὴν ὥρα.

Τώρα ἀπομένει στοὺς πατριῶτες μας και σ' ὅσους ἀγαποῦν ἀληθινὰ τὰ γράμματα, νὰ δείξουν τὴν πρεπούμενη ὑποστήριξη.

### ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ἐὰρ... ἐὰρ... ἐὰρ... ἐὰρ  
ὁ γαῖδαρος γκαρίζει.  
Τι διάλοιο λέει;— Δὲν τὸν ἀκοῦς;  
Τὴν ἀνοιξη φημίζει.

— Τὴν ἀνοιξη; Μὰ πούθεμποῦ!  
Ἄνοιξη; τάχα λέει;  
— Καὶ σὰν ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς,  
ὁ γαῖδαρος τί φταλεῖ;

Δὲν ξέρεις πῶς τὴν ἀνοιξη  
τὴ λὲν οἱ λόγιοι ἔαρ;  
— Καὶ λόγιος ἐν' ὁ γαῖδαρος;  
Λέει τὸ πηγᾶδι φρέαρ;

Καὶ λέει ἄρτο τὸ ψωμί;  
Λέει ἔλαιον τὸ λάδι;  
Εἶναι ἄλλο στὸ κεφάλι του  
Πᾶρι χυδαῖο σκοτάδι;

Ἐπῆγε ποτέ του σὲ σχολιό;  
ὀρθογραφία κατέχει;  
ἀρχὲς ἀπὸ γραμματικὴ  
και ἀπὸ σύνταξη ἔχει;

Μοιάζει τὸ ἐὰρ ἐὰρ ἐὰρ  
μὲ τῶν λογίων τὸ ἔαρ·  
ἀλλ' ὄχι καθὼς μοιρίζουνε  
τὰ δύο πηγᾶδι ἢ φρέαρ.

Φρέαρ, πηγᾶδι, εἰν' ὁμοια  
μὰ ἐὰρ και ἔαρ εἰν' ἄλλο,  
Εἰν' τὸ ἕνα γαῖδουρίστικο  
και λόγιον εἶναι τ' ἄλλο...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

### ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Γ. Σημηριώτης.— Νυχτόπνοα-τραγούδια

Ἀθήνα 1919

Καιρὸ εἶχε ν' ἀκουστῆ ὁ πολυγυρισμένος ποιητὴς τῶν «Γαιεμισμένων βωμῶν» και κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν ζεῖ ἢ πέθανε, ὅταν ἔξαφνα ἄρθε στὸ λιμάνι τῆς δευτέρας του πατρίδας ζητῶντας νὰ βρεῖ γιὰ λίγο ἀνάπνοη και παρηγοριά κ' ἔτσιμη πάντα ἡ ψυχὴ του ἢ ἀλήτισσα γιὰ νέες περιπέτειες κι' ἀγνωστὰ ταξίδια. Ἀπῆγε στ' ἀλάελο τῆς Μουλήνης λιμάνι κι' ὅτω; ἀρμενίζει τὸ κοράβι σχίζοντας τῆς θάλασσας τὸν ἄφρον κι' ἀφίνοντας πῶς του λευτὴ νεροσυρμὴ χωρὶς νὰ βρῖσκει ἀνίπαση ποιέ, ἔτσι κι' ὁ κοσμοπολίτης ποιητὴς μας ἀφίνει στὸ πέρασμά του τὰ «Νυχτόπνοα».

Ἐφυλλίζοντας τὴν συνταχθεμένη συλλογὴ σταματοῦμε στὴ «Μετοχή του Μινιόνι». Τώρα πού ὁ ποιητὴς εὐρίσκει εἰς τὸ μῆσον τῆς ζωῆς τιν, *in mezzo di camin di prostra vita*, ν' σπαιγεῖ τὴν παλιά ζωὴ και θυμᾶται τὰ χρυσὰ τῆς νιότης χρόνια

Δὲν ἔχω τὰ χρυσὰ πιά χρόνια σουλέγα  
τῆς νιότης, πού τὸ πρόσωπο ὁμορφαίνει,  
πού τὴν ψυχὴ φτερόνουν γιὰ πετάγματα,  
πού σ' ἔργων κι' ὄνειρων κορφὲς πηγαινουν.

Νόθει ὡς; ὁ χρόνος ἔχει ατεῖρει τὴ ζωὴ  
του κι' αἰσθάνεται ν' ἀπλώεται ἢ μοναξιά ὀλόγυρά του.

Κύττα οἱ ρυτίδες μουσκαψαν τὸ μέτωπο  
κι' ἀπὸ τὰ χρόνια ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου  
και κούρασαν οἱ ἀμφιβολίες τὴ σκέψη μου,  
και πέτωσαν οἱ λύπες τὴν καρδιά μου.

Αἰσθάνεται τὰ φτερά του κομένα; ὀλη ἢ ἀλήτισσα ζωὴ του καὶ ὡς; λέγει *περὶ αὐτοῦ* και ζετοῦ-

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΩΓΜΟ

## Ο ΛΑΚΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ περασμένο)

III

## Πρόσφυγες !!!

Στιβαγμένο τὸ μικρὸ βαποράκι μὲ τὴν Τούρκικη σημαία, τοὺς ἔφερε στ' ἀντικρουνὸ νησί. Ἀπ' τὸ πολὺ τὸ βάρος ἔγερε ἀπ' τὴ μιὰ μεριά τόσο πολὺ, πὺ ὅποιος τὸ ἔβλεπε ἀπὸ μακρὰ νόμιζε πὺ θ' ἀναποδογυρισθῆ μὲς' στὰ κύματα.....

Προχωροῦσε τὸ βαποράκι καὶ περνοῦσε τὸ πέλαγο. Πήγαινε στὴ χώρα πειὰ, τῶν Γκιαούρηδων. Τοὺς Γκιτούρηδες πήγαινε νὰ τοὺς ἀφήσῃ γυμνοὺς, ξυπόλυτους, πεινασμένους, δυστυχισμένους στὴ χώρα ποῦ ὄνειρευότανε πάντα καὶ ποῦ πάντα στὸ στόμα των εἶχανε. Τοὺς πήγαινε πειὰ στὴν Ἑλλάδα!!!!

Σκαλωμένος ὁ Λάκης στὴ πρῶρα τοῦ βαποριοῦ ἔβλεπε μακρὰ βυθισμένος, τὴ χώρα ποῦ ὄνειρευότανε καὶ ποῦ κοντεύανε πειὰ νὰ φθάσουν.

Εἶχε νὰ φάγῃ δυὸ μέρες, εἶχε νὰ κοιμηθῆ ἄλλες τόσες: καὶ ὅμως τὸ εἶχε ξεχάσει. Ὁ νοῦς του τώρα ἄλλοῦ πήγαινε. Ξέχασε καὶ μάνα καὶ πατέρα καὶ ἀδερφὸ καὶ τὸ χωριὸ του ποῦ ἄφησε, τὰ ξεχάσε ὅλα!! Ὁ νοῦς του τώρα πήγαινε στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ λύπη του ὅλη τὴ σκέπαζε ἡ χαρὰ τοῦ θ' ἄβλεπε ἓνα κομμάτι της.

Προχωροῦσε τὸ βαποράκι σιγὰ σιγὰ προχωροῦσε μὲς' τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου καὶ ὅλο κόντεβε τ' ὄνειρευμένο νησί ποῦ θὰ τοὺς φιλοξενοῦσε τόσα χρόνια...

Ἡ θάλασσα δὲν ἦταν καὶ πολὺ φορτουνιασμένη μὰ τὰ σύννεφα ξαπλώνονταν λίγο λίγο στὸν οὐρανό. Προχωροῦσε τὸ βαποράκι τὸ κατάγεμο, καὶ ὅλο ὁ καιρὸς σκοτεινίαζε. Σὲ λιγάκι ἄρχισε νὰ ψιχαλίζῃ σιγὰ σιγὰ καὶ ἔπειτα νὰ βροχή. Βρόχηκε καὶ ὁ Λάκης μὲ τοὺς ἄλλους ὅλους. Ποῦ νὰ πάγῃ νὰ κρυφθῆ γιὰ νὰ μὴ βραχῆ; Τὸ βαποράκι ἦταν καταφορτωμένο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῆ ἀπ' τὴ θέσι του..... εἶχε φθάσῃ τὸ Τούρκικο βαποράκι στὸ λιμάνι τοῦ ἀντικρουνοῦ νησιοῦ καὶ ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυε. Τὸ τριγύρισαν βάρκες καὶ ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὴ προκιμαία γιὰ νὰ δῆ τὰ καταβρεγμένα ἀδέρφια του. Σὲ λιγάκι βρέθηκαν σ' ἰς βάρκες καὶ ἔβγαιναν ἔξω.... Ὁ κόσμος τοὺς ἀνοίξε δρόμο καὶ αὐτοὶ περνοῦσαν βρεγμένοι, πεινασμένοι, ξυπόλυτοι καὶ πήγαιναν γραμμὴ στὸ σχολεῖο ποῦ ἀνοίξε διάπλατὰ τὲς πόρτες του νὰ τοὺς δεχθῆ!!—Κα-

λῶς ὠρίσατε ἀδέρφια φώναζε ὁ κόσμος μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.—Καλῶς σᾶς βρήκαμε ἔλεγαν καὶ αὐτοὶ δακρυσμένοι.—Ἀχ παιδάκι μου τὶ τραβήξαμε, λέγει μιὰ γρηοῦλα, μᾶς ἀφάνισαν οἱ ἄτιμο !!!

Κι' ὅλο ἡ βάρες ἔβγαζαν τὸ κόσμο καὶ ὅλο τὸ σχολεῖο γέμιζε. Ξαπλώθηκαν κάτω στὰ σανίδια κατατσακισμένοι, ἔλεινοι ἀπ' τὴ πείνα καὶ τὴ κούρασι.

Ἦρθε σὲ λίγο ὁ ἐπιστάτης τοῦ σχολειοῦ μὲ μεγάλες πανέρες ψωμί — ποῦ ἔστειλε ὁ Δήμαρχος — καὶ μοίραζε στοὺς δυστυχισμένους!

Ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Λάκη νὰ πάρῃ τὸ κομμάτι του.

Ἀπλώσε τὸ χέρι του βιαστικὰ τ' ἄρπαξε, τὸ ἔχασε στὸ κόρφο του, γύρισε νὰ δῆ γύρω του μὴ τὸν βλέπῃ κανεὶς, ἔγυρε τὸ κεφάλι του.

V.

Χωμένος ὁ Λάκης ὡς τ' αὐτιὰ μὲ τὸ στρατιωτικὸ μανδύα καθόντανε σιωπηλὸς σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ἀμπρὶ του μακρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Εἶχε κουρασθῆ ὅλη τὴ νύχτα νὰ σκάφῃ μπρὸς στὸ χα ἀκῶμα ποῦ ὁ λόχος του ἠτοίμαζε γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὴ θέσι τ υ. Ἦχαν ἀνεβῆ τώρα τρεῖς μῆνες ἐδῶ στὸ Μοναστήρι στὴν Ἰταλικὴ χαράδρα, καὶ ἦταν καὶ ὁ Λάκης ἀπ' τοὺς πρώτους ποῦ πάτησαν τὰ Μακεδονιάτικα χῶματα μὲ τὸ στρατὸ τῆς Ἀμυνας. Συλλογιζότανε τὰ 3 χρόνια ποῦ τόσο γρήγορα περάσανε, τοὺς γονιοὺς τὴν ἀδελφοῦλα του, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ποῦ βρισκότανε καὶ ἂν ζοῦν, τὴν Ἀνδρονίκη του — τὸ πρῶτό του παιδίστικο ἔρωτα, — τὴν ἐθελοντικὴ κατάταξι του στὸ στρατό, τὴν πατρίδα ποῦ ἄφισε μακρὰ, τ' ὠραῖο νησί ποῦ τὸν φιλοξένισε τόσο καιρὸ, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐχτύμησι τοῦ ἀφεντικοῦ του ποῦ ἀπ' τῆς πρώτες μέρες τὸν πῆρε γραμματικὸ καὶ βοηθὸ σὲ μαγαζὶ του, ὅλα τὰ συλλογιζόντανε μαζὶ χωμένος στὸ ζεστὸ μανδύα του, μονάχος, μακρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους τοὺς συντρόφους του, ποῦ πέρα πέρα καθημένους σὲ μιὰ στρατιωτικὴ κουβέρτα γύρω σὲ δυὸ κερὶα παίζανε τὸ ζάρι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα . . . .

Ἀπὸ τὴ κούρασι τὴ πολλὴ τὸν ἦλθε καὶ ὁ ὕπνος. Οἱ σιντρόφοι του συνέχισαν τὸ ζάρι, τὴ μόνη των ἀπασχόλησι μὲς' τὸ σκοτεινὸ καὶ ὑγρὸ χοράκιμα . . . .

Τὴν ἐπαύριο πολὺ πρῶτ' ἔρχεται ὁ ταγματάρχης, ποῦ τόσο τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν εἶχαν σὰν πατέρα νὰ τοὺς παραγγεῖλῃ κατὶ εὐχάριστον. Τὸ σῶμα των κατέβινε τὸ ἴδιο βράδυ λίγο χαμηλότερα γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Θὰ πήγαινε στὸ Δράγος!!! Χωροί, γέγοια τραγοῦδια καὶ

εὐθυμίες ἐπικρατοῦσεν ὅλη τὴ μέρα. Οἶπειδ πολλοὶ οὔτε κἄν νὰ ξαπλώσουν ἤθελαν νὰ κοιμηθοῦν — γιὰτὶ στὸ χαράκωμα ἡ μέρα εἶνε νύχτι γιὰ τοὺς ἄνδρας. Μόλις β ἀδίασε σιγὰ, σιγὴ χωρὶς θόρυβο ἕνας περνοῦσε φορτωμένος τὸ ποταγιὸ καὶ κατέβαινε πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα σῶμα γὰ λικὸ θὰ τοὺς ἀντικαταστοῦσε.

(Ἔχει συνέχεια)

Γ.

## ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

**ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ** πὼς τὸ περιοδικὸ μας δὲν εἶναι καμιὰ κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρηση καὶ πὼς τὸ βγάζουμε μόνο κτὶ μόνο γιὰ τὸ κέφι μας. Γι' αὐτὸ θὰ εἴμαστε φχαριστημένοι νὰ πιάνουμε μονάχα τὰ ἔξοδα, πρῶμα πὸν τὸ ἔχουμε καταφέρει ὡς τὰ τώρα καὶ σιγουράρει τὴν ἔκδοσιν του γιὰ ἕνα χρόνον. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅ,τι κέρδος παρουσιαστῆθαι θὰ τὸ ρίξουμε πάλι μέσα ἡ προσπαθώντας νὰ τὸ καλλιτερέψουμε.

Ἐννοεῖται πὼς ὅλ' αὐτὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν προθυμίαν καὶ τὸ φιλότιμον πὸν θὰ δείξουν οἱ πατριῶτές μας κτ' οἱ συνδρομητές μας.

**ΣΤΗ ΣΤΗΛΗ** τῶν συνεργατῶν θὰ δημοσιεύονται ὅσα ἢ σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ μας κρίνει πὼς ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ δημοσιευτοῦν καὶ νὰ διαβαστοῦν κτ' ἀπὸ ἄλλους.

**Μ'** ἄλλα λόγια κάθε καλὴ προσπάθεια θὰ τὴν δέχεται φιλόξενα τὸ περιοδικὸ μας χωρὶς νὰ τὴν κρίνει τόσο αὐστηρὰ καὶ ἀπόλυτα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δημιουργήθηκα ἡ παραπάνω στήλη.

**ΣΗΜΕΡΑ** δημοσιεύουμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπ' τὰ μαθητικὰ χρόνια τοῦ Βίλελμ Μάιστερ. Ἄς τὸ διαβάσουν οἱ νέοι μας μὲ πρόσοχὴ καὶ δὲ θὰ χάσουν. Ὁ βαθυστοχαστὸς ποιητὴς τῆς Γερμανίας μιλά πολὺ ἀπλὰ μὲ μιὰ τέτλια λογικότητα πὸν σὲ πείθει.

Τι εὐτύχημα θὰ ἦταν ἂν οἱ περισσότεροι πὸν γράφουν ἀκολουθοῦσαν τὴ σοφὴ συμβουλή του κτ' ἂν ἀντὶς νὰ ζητοῦν νὰ τοὺς μπλέξει ἡ Τέχνη στὰ βρόχια της, ἀφιναν τὴν Τέχνη νὰ ξεμπλέξει ἀπὸ τὰ δικά του!

**Ο ΑΠΛΟΣ** κόσμος λέει: «κάθε ἀντάμης (δηλαδὴ παληκᾶρι ἄνθρωπος πὸν βασιτᾶ τὸ λόγο του) κρατᾶει τὸ λόγο του» κτ' ὁ Γρηγόριος Ζενόπουλος μὴ κρατήσαντας τὸ

λόγον του δὲν εἶναι ἀντάμης. Εἶπε πὼς δὲ θὰ ξαναγράψει καὶ θὰ μᾶς ἀφίσει γιὰ κάμποσον καιρὸ ἡσύχους κτ' αὐτὸς ξανάγραψε πατώντας τὸ λόγο του. Ἐφτυσε δηλαδὴ καὶ τὰ ξονάγλυψε μὲ τὴν ἴδιαν του γλῶσσαν. Εἶπε, ξεῖπε. Οἱ ποιηταὶ φαίνεται, ἀντιγράφουν ἀλλήλους, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ἀλλάζουν οἱ περιπτώσεις καὶ τὰ πρόσωπα.

**ΤΙ ΣΑΣ** λέγει καὶ τὸ τελευταῖον κάμμα τοῦ Δεσπότη τῆς Ἀθήνας; Μίλησε ὁ ἅγιος ἄνθρωπος γιὰ τὴν πολιτικὴν ἀλήθειαν, ψέματα, τὸ ζήτημα εἶναι πὸν τὰ μπλάστρωσε καὶ τᾶκανε θάλασσα. Θέλησε νὰ μιλήσῃ καὶ γιὰ τὴν γλῶσσαν χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔπιασε καὶ κάλεσε σπῆτι του τοὺς γνωστοὺς γλωσσαμύντορες τὸ Σκιᾶ, τὸ Χατζηδάκι, τὸ Νομάρχη κτ' ἄλλους, ἵνα συμβούλιον ποιήσωσι. Εὐτυχῶς τώρα εἶτανε ἀνακατωμένο καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ μὲ μιὰ Πανταχοῦσαν τοῦ ἔκοψε — σπαθὶ — τὸ βήχα. Νοστάλησε, φαίνεται, τὰ Βαγγελικά, ξεχνώντας πὼς ἀπὸ τότε πέρασαν σωστὰ δεκαπέντε χρόνια καὶ πὼς ὁ κόσμος λίγο πολὺ ἄλλαξε υναλά, κτ' ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει. Βλέπετε πρέπει νᾶναι κανεὶς νεωτεριστὴς σ' ὅλα του κτ' ὄχι μονάχα στὸ ξούρισμα τοῦ μουστακιοῦ καὶ τῆς γενειάδας.

## ΜΙΚΡῆ Ἀλληλογραφία

Κον Π. Κουζ. Λόγους δὲ δημοσιεύουμε.

Κον Π. Φ. καὶ δύο, τρεῖς ἄλλους, τὸ φέρσιμό σας πολὺ γαῖδουρίστικο καὶ δείχνει πὼς δὲν ἔχετε κουκοῦσι εὐγένεια. Σᾶ; στείλαμε τὸ πρῶτον φυλλάδιον ἂν δὲν εἴχατε σκοπὸν νὰ γίνετε συντρομητὴς — δικαίωμα σας — ἔπρεπε νὰ τὸ γυρίσετε ἀμέσως κτ' ὄχι νὰ ἀφίσετε νὰ μαζευτοῦν πέντε φυλλάδια κ' ὕστερον νὰ τὰ στείλετε ὅλα μαζί. Αὐτὸ ἀποδείχνει πὼς ἡ εὐγένεια δὲν εἶνε μόνο στοὺς τίτλους κτὶ στὸ ντύσιμον.

κ. κ. Ἰ. Κουτρ., Θ. Σίκ., Π. Βολ., Ἰ. Ψαρ., Ν. Παπ., Δ. Σίκ., Ε. Κεφ (Πολυχῆτος) Π. Χαλδ. (Βρησᾶ), Ἰ. Βολ. (Ἀγιάσις). Πήξαμε τὴν συντρομή σας καὶ σᾶ; εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπεστήριξίν σας. Σᾶ; γριψίμα ἀπ' τὸ 4ο φυλλάδιον.

Δνίδη Μχρίαν Π. Μχγκανᾶ Χίον. Γραφήματι ἀπ' τὸ 4ο φυλ. Σᾶ; εὐχαριστοῦμε.

**ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ** φύλλον ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀβλεψία μᾶς ξεφυγαν τὰ ἐξῆς λάθη: Στὸ τραγοῦδι τοῦ «Κύρ Βοριά» ὁ στίχος 20 νὰ διαβαστῆ «σὰ δὲ μ' ἀκούσ' ἡ ἀδελφὴ ἡ γι' ἀγαπητικιά μου» στὸ στίχ. 22 ἀντὶ βρῖσκει, βρῖσκει. Ἐπίσης στὴ σημείωση (5 σειρά) ἀντὶ συμαζεύει, δημοσιεύει.

ΤΙΣ φωτογραφίας σας στὸ Καλλιτεχνικὸ Φωτογραφεῖον «ΑΚΡΟΠΟΛΗ» τοῦ κ. Ἀντωνίου.